

# Studeren met Open Bijbel

Bijbelstudie sectie voor de wat meer gevorderde Bijbellezer

## De brief aan de Kolossenzen

### 2. Gebed van een apostel

***Dat u met de rechte kennis van zijn wil vervuld mag worden.***

*De kern van het christelijke leven ligt in de relatie met God als Vader en Christus Jezus als Heer. Beide relaties worden vooral in gebed beleefd. Ook in dit opzicht is de apostel Paulus, met zijn voortdurende gebeden voor de gemeenten, een leerzaam voorbeeld voor volgelingen van Christus. En al zou de inhoud van zijn gebed, ten behoeve van de gemeente in Kolosse, voor een deel bepaald zijn geweest door haar eigen bijzondere behoeften, dan zien we daarin toch goed de idealen, die elke waardige gemeente, en individuele gelovige daarin, zal willen nastreven.*

#### **Een dienaar van Christus Jezus**

“Wij danken God, de Vader van onze Here Jezus Christus, te allen tijde bij ons bidden voor u” (Kol 1:3). Met zulke woorden begint Paulus de meeste van zijn brieven. Dit “te allen tijde”, of “onophoudelijk te allen tijde”, of “zo dikwijls ik u gedenk”, toont zijn grote belangstelling voor, en het sterke medeleven met de gemeenten voor wier welzijn hij zich verantwoordelijk voelt. In een brief aan de Korintiërs eindigt hij een opsomming van wat hij in de dienst van Christus had meegemaakt, met de woorden: “en dan, afgezien van de dingen, die er verder nog zijn, mijn dagelijkse beslommering, de zorg voor alle gemeenten” (2 Kor 11:28). Uit de brieven die hij in Rome schrijft, blijkt zijn niet aflatende zorg voor hen.

We hebben geen uitgebreid verslag van Paulus' verblijf in Rome. Helaas. Aan het eind van zijn boek *De handelingen van de apostelen*, vertelt Lucas: “hij bleef de volle termijn van twee jaar in zijn eigen gehuurde woning, en ontving allen, die tot hem kwamen” (Hand 28:30). Die twee jaar had Paulus huisarrest, en werd hij bewaakt door een Romeins soldaat. Hij

mocht wel van heinde en verre bezoek ontvangen, en zijn apostolische werk voortzetten. Bij het bericht van Paulus' aankomst in Italië, hadden de broeders in Rome een afvaardiging naar het 72 kilometer verder gelegen Forum Appii gezonden. Zij wilden hem ter bemoediging begeleiden op het laatste gedeelte van zijn lange reis naar Rome.

Hebben zij direct daarna boodschappers naar de gemeenten in Griekenland gezonden, om de gelovigen daar op de hoogte te brengen van Paulus' aankomst, en van zijn omstandigheden? Uit zijn brieven weten wij dat, bijvoorbeeld, Epafroditus uit de gemeente van Filippi naar Rome ging, Epafras vanuit Kolosse, ook Timotheus en zelfs Onésimus – een weggelopen slaaf van broeder Filémon uit Kolosse – kwamen naar hem toe. Wie Paulus vanuit zijn brieven goed heeft leren kennen, zal zich een beeld kunnen vormen van de blijdschap waarmee hij zulke broeders uit de gemeenten ontving, van de belangstelling waarmee hij luisterde naar hun berichten over de broeders en zusters die hem zo dierbaar waren, van zijn interesse voor het welzijn van de gemeenten, en van zijn zorg om de tegenwerking en moeilijkheden die ze van de kant van de ongelovigen moesten verduren. Hij was zo blij als hij een lovend bericht hoorde over een gemeente die hij had opgericht, en – ondanks dat hij gedwongen was geweest die vroegtijdig te verlaten – sterk was geworden in haar geloof en groeide. Hij en de afgevaardigden van de gemeenten die hem opzochten, baden en dankten dan de Vader. Als hij dan weer alleen was, gingen zijn gedachten steeds uit naar zijn overal verspreid levende medegelovigen, en bracht hij hen en hun noden en behoeften voor de troon van genade. Paulus beschreef zich eens als “een dienaar van Christus Jezus voor de heidenen ... in de heilige dienst van het evangelie Gods, opdat de offergave van de heidenen (God) welgevallig zou zijn, geheiligd door de heilige Geest” (Rom 15:16). Als een priester die zich sterk bewust was van zijn verantwoordelijkheid voor zijn volk, trad Paulus op om Gods zegen over de gemeenten af te smeken.

### **De voortgang van het evangelie**

In deze brief aan de Kolossenzen spreekt Paulus eerst zijn dankbaarheid aan de Vader uit voor de ijver van de gemeente: “daar wij gehoord hebben van uw geloof in Christus Jezus en van de liefde, die u al de heiligen toedraagt, om de hoop, die voor u is weggelegd in de hemelen” (1:4). Het geloof en de liefde van de gemeente worden versterkt door het vooruitzicht op wat God beloofd heeft. De christen die vertrouwd is met de Bergrede, waarin Christus de herhaaldelijke verzekering geeft: “uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden” (Mat 6:4,6,18), zal zich niet schamen om wat hij op de oordeelsdag van Christus hoopt te ontvangen.

Dat de hoop in de hemel is weggelegd, betekent niet dat de gelovige bij de dood naar de hemel gaat om het beloofde te ontvangen! Later in de-

ze brief vraagt Paulus zijn lezers hun aandacht te richten op de dingen die boven zijn, met als aansporing: "Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook u met Hem verschijnen in heerlijkheid" (Kol 3:1-4). Op vergelijkbare wijze schrijft Petrus over de levende hoop, "die in de hemelen weggelegd is voor u" en die "gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd ... bij de openbaring van Jezus Christus" (1 Pet 1:3-7). Met de komst, opstanding en verheerlijking van Christus, is Hij niet meer weg te denken uit de hoop van Gods kinderen. Alles wat de Vader voor Zijn kinderen in voorbereiding heeft, wordt door en in Zijn Zoon Christus Jezus in de hemel bewaard; beschermd tegen "mot, en roest, en dieven", zoals Jezus in de Bergrede zei (Mat 6:20).

Naast zijn dankbaarheid voor het voorbeeldige gedrag van de gelovigen in Kolosse, noemt Paulus de voortgang van de verkondiging van het evangelie in de wereld: "Immers, in de gehele wereld draagt het vrucht en wast het op". De ongebruikelijke volgorde (ook in Kol 1:10), waar hij vrucht dragen vóór de groei van het gewas noemt, is ook te zien in de grondtekst van Jezus' gelijkenis van de zaaier (Mar 4:8). Vanaf een boot op het Meer van Galilea sprak Jezus zijn volksgenoten toe, die een Messias verwachtten die hen zou bevrijden van het juk van heidense onderdrukking. In een reeks gelijkenissen over de geheimenissen – de verborgen waarheden – van het Koninkrijk van God, stelde Hij Zich aanvankelijk voor als een Zaaier. Het was zijn taak het levende zaad uit te strooien. De plaats waar het terecht kwam zou bepalen of het zou ontkiemen, groeien en vruchtbaar worden. Pas bij "de voleinding van de wereld" zou dit proces van zaaien gevolgd worden door het maaien en het binnenbrengen van de oogst. Impliciet in Paulus' zinspeling op de gelijkenis, is zijn besef dat de ontwikkeling in de heidenwereld, namelijk de oprichting van Christus' gemeente overal in het Romeinse Rijk – waaraan hij zelf een grote bijdrage leverde – een vervulling is van Jezus' bedekte profetie. De Zaaier is nog steeds Christus Zelf, werkzaam door zijn apostelen en hun medewerkers. Zijn evangelieverkondiging is niet meer beperkt tot "de verloren schapen van het huis van Israël". Eens had Hij gezegd: "Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder" (Joh 10:16). Nu is Hij bezig die woorden waar te maken. Omdat de gemeenteleden tekortschieten in hun begrip van Christus' verheven plaats in Gods heilswerk, zal de gelijkenis van de Zaaier een leerzaam getuigenis zijn van de vervulling van de belofte dat Hij, door zijn apostelen, zijn gemeente zou bouwen. Ook de gemeente in Kolosse hoort bij een wereldwijde ontwikkeling, die bezig is vrucht te dragen in voorbereiding op de oogst bij de komst van Christus.

Hoe zeer de totstandkoming van de gemeente in Kolosse deel uitmaakt van een wereldwijde beweging, die Christus had voorgezegd en nu leidt,

blijkt uit een later vers in dit hoofdstuk: "het evangelie, dat u gehoord hebt en dat verkondigd is in de ganse schepping onder de hemel" (Kol 1:23). Deze woorden herinneren aan de opdracht van Christus: "Ga heen in de gehele wereld, verkondig het evangelie aan de gehele schepping" (Mar 16:15); en: "Ga dan heen, maak alle volken tot mijn discipelen" (Mat 28:19).

In verband hiermee spreekt Paulus van zijn taak en verantwoordelijkheid als geroepen apostel. In de aanhef van zijn brief noemt hij zich "door de wil van God een apostel van Christus Jezus" (1:1). Aan zijn woorden over de voortgang van het evangelie voegt hij toe: "waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben" (vs. 23). Toen Christus na zijn opstanding tegen de discipelen zei: "u zult mijn getuigen zijn ... tot het uiterste van de aarde" (Hand 1:8), was de apostel die de voornaamste bijdrage hieraan zou leveren nog niet tot geloof in Hem gebracht. Hoewel de gemeente in Kolosse niet door Paulus zelf werd opgericht, is dit onder zijn leiding gebeurd, vermoedelijk tijdens zijn verblijf in Efeze, toen Paulus' medewerkers overal in de steden in de omtrek het evangelie verkondigden. Lucas zegt hierover: "En dit ging twee jaar lang zo voort, zodat allen, die in Asia woonden, het woord van de Here hoorden, Joden zowel als Grieken ... Zo wies het woord van de Here krachtig en het werd sterker" (Hand 19:10,20).

Paulus wil dat de leden van de gemeente begrijpen dat hij ter wille van hen een gevangene in Rome is. In zijn brief aan de Efeziërs staat: "Daarom is het, dat ik, Paulus, die ter wille van Christus Jezus voor u, heidenen, in gevangenschap ben" (Efez 3:1). Aan de Kolossenzen schrijft hij: "Nu verblijd ik mij over wat ik om uwentwil lijd, en vul ik in mijn vlees aan wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van zijn lichaam, dat is de gemeente. Haar dienaar ben ik geworden krachtens de bediening, die mij door God is toevertrouwd, om onder u het woord van God tot zijn volle recht te doen komen" (Kol 1:24,25). Het lijden van Christus tijdens zijn leven en kruisiging, was op zichzelf voldoende om mensen te behouden, en had geen aanvulling van anderen nodig om vergiffenis en verzoening te bewerken. Maar na zijn verhoging tot Gods Rechterhand lijdt Jezus met zijn volgelingen mee, getuige zijn woorden tot de zijn gemeente vervolgende Saulus op diens reis naar Damascus: "Saul, Saul, waarom vervolgt u Mij?" (Hand 9:4). Als apostel zou Paulus deel hebben aan het lijden, zoals blijkt uit Christus' woorden tot Ananias: "Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet ter wille van mijn naam" (Hand 9:16).

Paulus benadrukt zijn eigen apostolaat en dienst zo sterk, opdat de lezers van zijn brief zijn gezag volledig zullen erkennen, en bereid zijn acht te slaan op zijn terechtwijzing. Uit het vervolg zal namelijk blijken dat zij dreigen slachtoffer te worden van een speculatief denken en opvattingen die tot allerlei leefregels leiden.

## Wijsheid en inzicht

Gepaard aan een gebrek aan waardering voor de persoon van Christus, was er een gebrek aan begrip voor de levenswijze van zijn discipelen. Paulus zal later in deze brief waarschuwen voor "de overlevering van de mensen", voor allerlei regels aangaande eten en drinken, de inachtneming van bepaalde feestdagen e.d. Dit zal ook de reden zijn voor wat hij in zijn gebeden ten behoeve van de gemeente vraagt: "dat u met de rechte kennis van zijn wil vervuld mag worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God" (Kol 1:9,10). Zijn gebed richt zich op de kennis van wat God vraagt, hoe de gelovige zich moet gedragen, zodat hij niet op het dwaalspoor van allerlei levenswettjes komt, buiten de sfeer van zijn leven met Christus. Het nieuwe leven moet op Hem georiënteerd zijn, zonder enige aanvulling met een systeem van door mensen bedachte en opgestelde regels. De woorden "in alle goed werk vrucht te dragen" brengen Jezus' vergelijking met een wijnstok in herinnering, waarvan zijn volgelingen de ranken zijn. Zonder die vitale verbinding met Hem zullen zij niets tot stand kunnen brengen; "Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt u niets doen" (Joh 15:5).

A.H./J.K.D



# Studeren met Open Bijbel

Bijbelstudie sectie voor de wat meer gevorderde Bijbellezer

## De brief aan de Kolossenzen

### 3. De verlossing in Christus Jezus

***Hij heeft ons verlost uit de macht van de duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van zijn liefde.***

*Direct na de gebruikelijke inleiding brengt Paulus het belangrijkste onderwerp van zijn brief ter sprake. Hij toont zich één met de gelovigen in Kolosse, als hij melding maakt van de grote heilsdaad die de Vader verricht heeft. Tegen de achtergrond van Israëls bevrijding uit slavernij in Egypte, om naar het hen beloofde land gebracht te worden, stelt de apostel de gelovigen in Christus een veel verdergaande verlossing, en een erfdeel van een veel hogere orde voor ogen. Nu al zijn zij daarin opgenomen, en gered uit de zondemacht die in de donkere wereld heerst. Want de Zoon van God is gekomen, en met zijn komst is zijn koningschap onder zijn volk tot stand gekomen. Daarin worden zij nu al verlost van de zonde, die vervreemding van God en de eeuwige dood tot gevolg heeft.*

#### **De Koning en zijn Rijk**

De Bijbel stelt Gods Koninkrijk op verschillende wijzen voor. In principe is God als Schepper ook Koning over alles wat er is: "De HERE heeft zijn troon in de hemel gevestigd, zijn koningschap heerst over alles" (Ps 103:19). De wereld heeft Gods soevereiniteit verworpen, maar enkele eeuwen lang vormde het volk Israël, in principe tenminste, hierop een uitzondering. God had Zijn koningschap onder dat kleine volk gevestigd, zodat naast Zijn ongenaakbare troon op de cherubs in het allerheiligste vertrek in de tempel in Jeruzalem, ook de troon van Zijn zichtbare vertegenwoordiger van het vorstenhuis van David "de troon van het koningschap van de HERE over Israël" genoemd kon worden (1 Kron 28:5). Deze theocratie – zoals de Joodse geschiedschrijver Josephus het Rijk noemde – kwam na Gods oordeel ten val door het rijk Babel, met de belofte van eeuwigdurend herstel wanneer de Messias, de Zoon van David bij uitnemendheid, zou komen.

Met de wederoprichting van het koningschap van het huis van David bij de wederkomst van Christus, zal Jeruzalem de zetel zijn van Gods wereldwijde heerschappij: "Uit Sion zal de wet uitgaan en het woord van de HERE uit Jeruzalem." De profeten in Israël vertelden dat de aardbewoners regelmatig naar Jeruzalem zullen reizen om onderwezen te worden, en ook over de zegeningen van het rechtvaardige en vreedzame bestel van de Wereldkoning: "En de HERE zal koning worden over de gehele aarde; te dien dage zal de HERE de enige zijn, en zijn naam de enige" (Zach 9:9). Het boek Openbaring brengt dit grote keerpunt in het leven van mensen op aarde onder woorden in een loflied: "Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden" (Op 11:15).

Zij die bij Christus' wederkomst Gods gave van volmaakt en eeuwig leven ontvangen, zullen met Christus een heilzame invloed in de wereld uitoefenen als koningen, heersers, priesters en leraars. Toen Petrus namens de twaalf vroeg: "Wat zal ons deel zijn?", zei Jezus dat zij op twaalf tronen zouden zitten om het volk Israël te richten (Mat 19:28). Het loon dat trouwe dienaars bij de terugkomst van de Wereldkoning in zijn koninklijke waardigheid zullen ontvangen, bestaat – volgens Jezus' gelijkenis van de ponden – uit bestuurlijke macht (Luc 19:11-27). In de laatste van zijn zeven brieven aan zijn gemeente deed Christus de belofte van mederegentschap: "Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon" (Op 3:21). Het vooruitzicht om samen met Christus vorstelijke invloed op aarde uit te oefenen, maakt een wezenlijk deel uit van de verwachting van de apostelen, zoals blijkt uit Paulus' aansporing: "indien wij volharden, zullen wij ook met Hem als koningen heersen" (2 Tim 2:12). Het is om de komst van Gods Koninkrijk in deze zin, als een rechtvaardige en God gehoorzame samenleving, dat Jezus zijn discipelen leerde bidden, zoals de parallelle regels illustreren:

*Uw Koninkrijk kome;  
uw wil geschiede,  
gelijk in de hemel alzo ook op de aarde.  
(Mat 6:10)*

Naast dit begrip van een wereldwijde heerschappij, heeft het Koninkrijk van God ook de betekenis van de toekomstige gemeenschap van Christus en zijn volmaakte en onsterfelijke dienaars. Dit wordt soms geïllustreerd als tafelgenoten tijdens een feest. Het is in deze zin dat Jezus zegt "dat er velen zullen komen van oost en west en zullen aanliggen met Abraham en Isaäk en Jakob in het Koninkrijk van de hemel" (Mat 8:11); "Ik beschik u het Koninkrijk, gelijk mijn Vader het Mij beschikt heeft, opdat u aan mijn tafel eet en drinkt in mijn Koninkrijk" (Luc 22:29,30); en weer: "Dan zal de Koning



tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Kom, u gezegenden van mijn Vaders, beërf het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging van de wereld af" (Mat 25:34).

### **Het tegenwoordige Koninkrijk**

Ten slotte is Christus' Koninkrijk ook te beschouwen als een tegenwoordige realiteit, zoals in deze brief aan de Kolossenzen, waarin Paulus zijn dankbaarheid uitspreekt voor Gods genadige heilsdaad: "Hij heeft ons verlost uit de macht van de duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van zijn liefde" (Kol 1:13). De profeten in Israël hadden gesproken over de wonderen van genezing, die in Gods Koninkrijk zouden worden gedaan. Terecht kon Jezus dan zeggen: "Indien Ik door de Geest van God de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk van God over u gekomen" (Mat 12:28). Hij wees op de nieuwe heilstijd, die met zijn optreden was gekomen, met de woorden: "Sinds de dagen van Johannes de Doper tot nu toe breekt het Koninkrijk van de hemel zich baan met geweld (kracht) en de geweldenaars (krachtdadigen) grijpen ernaar" (Mat 11:12). Er is hier een moeilijk te vertalen woordspeling, waarvan de strekking in het evangelie naar Lucas duidelijk is: "De wet en de profeten gaan tot Johannes; sinds die tijd wordt het evangelie gepredikt van het Koninkrijk van God en ieder dringt zich erin" (Luc 16:16).

Met de komst van de Koning kwam zijn koningschap tot stand, hoewel in de beperkte zin van een gemeenschap van hen die Hem als hun Messias erkennen en Hem gehoorzaamheid betuigden. In deze zin is Christus' Rijk vanaf dat moment de sfeer waar Hij heerschappij uitoefent, zoals Paulus aangeeft als hij schrijft: "Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen" (Flp 3:20). Andere voorbeelden zijn: "Want het Koninkrijk van God bestaat niet in eten en drinken, maar in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de heilige Geest" (Rom 14:17), en: "Want het Koninkrijk van God bestaat niet in woorden, maar in kracht" (1 Kor 4:20).

Dat betekent niet dat dit aspect van Christus' Koninkrijk volledig identiek is met zijn gemeente. De gemeente stelt gelovigen in deze tijd voor als enerzijds in een bepaald opzicht de voortzetting van het historische verbondsvolk Israël, en anderzijds het lichaam van Christus dat door zijn komst en verhoging tot stand is gekomen. De beide begrippen hebben, uiteraard, veel met elkaar te maken maar zijn niet precies gelijk aan elkaar. Wat het wil zeggen is dat de gelovigen leven in gehoorzaamheid aan de Koning in de hemel, en dus het Koninkrijk gestalte geven in hun leven als individu en als gemeente. Als Paulus zegt: "Wij zijn burgers van een rijk in de hemel, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten" (Flp 3:20), wil dat zeggen dat het Koninkrijk met de Koning in de hemel is, maar dat het zichtbaar wordt gemaakt in de gemeente, totdat het definitief en voor de gehele aarde zichtbaar als Christus is neergedaald uit de hemel.

## **De drie stadia op een rij**

We zien het Koninkrijk van Christus dus verschijnen in drie achtereenvolgende stadia:

1. Tijdens de periode van zijn werk onder zijn volk, gekenmerkt door de wonderen die getuigen van een voorlopige vervulling van wat de profeten hadden voorspeld.
2. Tijdens de periode vanaf zijn opstanding en verhoging tot zijn terugkomst naar de aarde in de eindtijd.
3. In de periode die in het boek van symbolen, Openbaring, wordt aangeduid als 'duizend jaar', en in 1 Korintiërs beschouwd als een periode van geleidelijke overwinning, totdat uiteindelijk de dood zelf zal zijn overwonnen, wanneer de Zoon het volmaakte Koninkrijk aan de Vader zal overdragen, "opdat God zij alles in allen".

## **Twee machten**

In zijn belangrijke uitspraak in hoofdstuk 1:13 van de brief aan de Kolossenzen, stelt Paulus twee machten tegenover elkaar. Aan de ene kant is er de macht die uitgeoefend wordt door de machthebbers van deze wereld, met haar cultuur, filosofie en hebzucht, "de geest die thans werkzaam is in de kinderen van de ongehoorzaamheid" (Efez. 2:2). Daartegenover stelt hij de macht van de verheerlijkte Christus, die in staat is zijn volgelingen te verlossen uit hun heilloze toestand als tot de dood gedoemde zondaars, en hen vrij te spreken van overtredingen en schuld: "in wie wij de verlossing hebben, de vergeving van de zonden" (Kol 1:14).

Een opvallende parallel met deze uitspraak is te lezen in Paulus' verdedigingsrede voor koning Agrippa, waar hij vertelt welke opdracht hij kreeg opgelegd, toen Christus hem op de weg naar Damascus verscheen. Hij kreeg de instructie naar de heidenen te gaan "om hun ogen te openen tot bekering uit de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God, opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de heiligen zouden ontvangen door het geloof in Mij" (Hand 26:18). Iets verder zegt Paulus, evenals in deze passage in de brief aan de Kolossenzen, dat Christus "als eerste uit de opstanding van de doden het licht zou aankondigen en aan het volk en aan de heidenen" (vs. 23).

## **De verlossing in Christus**

Paulus' woorden in deze passage in zijn brief aan de Kolossenzen zijn ontleend aan het verslag in het Oude Testament over de bevrijding van Israël uit Egypte en zijn vestiging in Kanaän. In de uitdrukking "het erfdeel van de heiligen", is het woord 'erfdeel' een herinnering aan het beloofde land, en 'heiligen' aan de beschrijving van Israël als "een heilig volk", d.w.z. afgezonderd van andere volkeren en aan Gods zijde gesteld. Het begrip van verlossing is, bijvoorbeeld, te zien in de belofte aan Mozes: "Ik zal u onder

de dwangarbeid van de Egyptenaren uitleiden, u redden van hun slavernij en u verlossen door een uitgestrekte arm en onder zware gerichten [oordelen]. Ik zal Mij u tot een volk aannemen en Ik zal u tot een God zijn" (Ex 6:5,6). Het woord 'verlossing' heeft gewoonlijk de betekenis van bevrijding uit een toestand van onderworpenheid door middel van loskoping. Op sommige plaatsen houdt de kostbaarheid van de bevrijding verband met een buitengewoon betoon van Gods kracht, maar op andere plaatsen gaat het duidelijk om de bevrijding door middel van loskoping. Met betrekking tot Israëls bevrijding uit slavernij in Babel, bijvoorbeeld, wordt gezegd: "Ik, de HERE, ben uw God, de Heilige van Israël, uw Verlosser; Ik geef Egypte, Ethiopië en Seba als losgeld in uw plaats ... Ik geef mensen voor u in de plaats en natiën in ruil voor uw leven" (Jes 43:1-4; verg. Ps. 49:8,9; Job 33:24). Volgens de Wet van Mozes kon een verbeurd leven soms door loskoping gered worden (Ex 21:30).

De oorzaak van de onderworpenheid aan de macht van de duisternis ligt in de zonde van de mens. Christus heeft verlossing daaruit bewerkt, door Zichzelf te geven in een offerdood. In een parallele passage in de brief aan de Efeziërs zegt Paulus: "in Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen" (Efez 1:7). Petrus verwijst naar de hoge prijs die voor de loskoping is betaald, als hij schrijft: "wetende, dat u niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, bent vrijgekocht van uw ijdele wandel, die u van de vaders overgeleverd is, maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam" (1 Pet 1:18,19).

Paulus zal later in de brief verder ingaan op de wijze waarop zij door Christus bevrijd zijn uit hun vroegere uitzichtloze en heilloze toestand. De leden van de gemeente zullen hierdoor moeten leren inzien, dat zij voor hun verlossing geheel van Gods heilswerk in Christus afhankelijk zijn, en dat er geen plaats is voor enig aanvullend middel van verlossing door voorschriften aangaande eten en drinken, feestdagen en dergelijke.

A.H./J.K.D

